

У зв'язку з наближенням Євро-2012 та очікуваним приїздом уболівальників футболу, зміст та завдання вищезгаданих дисциплін формується з метою іншомовної комунікативної компетенції у сферах професійного та ситуативного спілкування в усній формі: комплексні інтегровані заняття з дисциплін: «Технологія і організація туристичної діяльності», «Організація обслуговування в закладах ресторанного господарства», «Іноземна мова за професійним спрямуванням» та «Друга іноземна мова», «Організація міжнародного та дипломатичного обслуговування» проводяться за спільною темою: «Послуги гід-перекладача в туристичній індустрії», «Дорогами Слобожанщини», «Історія Полтавщини», «Харків – місто 2012», сервіровка сніданків, обідів для іноземних туристів.

Рольові ігри «Ланч з дипломатами європейських країн», «Особливості української кухні: традиційний полтавський борщ з часниковими пампушками та вареники з сиром» з неодмінною дегустацією у супроводі української фольклорної музики, демонстрацією на екрані мальовничих краєвидів Слобожанщини створюють атмосферу формування у студентів якісно нової цілісної системи знань і вмінь, володіння та здатність до усвідомленого аналізу своєї діяльності, спроможність самостійно діяти у фахових умовах.

О.М. Муравйова, викл. (ХДУХТ, Харків)

ВИКОРИСТАННЯ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Щоб мати можливість самореалізуватися, сучасна молода людина повинна володіти певними якостями: гнучко адаптуватися у мінливих життєвих ситуаціях; самостійно і критично мислити; уміти бачити і формувати проблему (в особистому і професійному плані), знаходити шляхи її раціонального вирішення; усвідомлювати, де і яким чином здобуті знання можуть бути використані в оточуючій їй дійсності; бути здатною генерувати нові ідеї, творчо мислити; бути комунікабельною, контактною в різних соціальних групах, уміти працювати в колективі, у різних галузях, легко запобігати та вміти виходити з будь-яких конфліктних ситуацій; вміти самостійно працювати над розвитком власного інтелекту, культурного рівня.

Отже, основна освітня проблема полягає в тому, щоб надати викладачу методологію вибору та механізм реалізації відібраного вченими змісту освіти в реальному процесі із урахуванням інтересів та здібностей студентів і своєї особистої творчої індивідуальності. Окремі форми і методи навчання поступаються цілісним педагогічним технологіям. Для кожного педагога дуже важливим є правильний вибір освітньої технології, адже це завжди вибір стратегії, пріоритетів, системи взаємодії, тактик навчання та стилю роботи того, хто навчає, і того, кого навчають. Провідні педагогі і психологи пропонують таку класифікацію: особистісно орієнтовані технології; технології організації групової навчальної діяльності; технології розвивального навчання; технології формування творчої особистості; проектна технологія; нові інформаційні технології навчання; педагогічна технологія «Створення ситуації успіху»; сугестивна технологія.

Найпростішою ланкою є особистісно орієнтована ситуація. Це така навчальна ситуація, у якій студент повинен самостійно шукати спосіб її вирішення, пристосувати її до своїх інтересів, побудувати образ чи модель свого життя, вибрати творчий підхід, дати оцінку власному рівню підготовки до заняття. Таке завдання неможливо вирішити тільки на репродуктивному рівні. Студентам з високим рівнем підготовки повинна пропонуватися лише суть ситуації, а способи і форми її розв'язання вони вибирають самі з обов'язковим використанням лексичного матеріалу до даної теми. Студенти з середнім рівнем підготовки можуть отримати додатково картки із можливими репліками, які вимагають доповнення чи продовження, чи частину діалогу, яку слід перекласти з української мови на англійську. Така диференціація завдань дає можливість усім студентам оцінити свій рівень обізнаності із даної теми і прагнути поглибити знання із даного предмету. Оцінювання у процесі використання цього технологічного прийому можливе не тільки із сторони викладача, а і зі сторони студентів.

В індивідуальній навчальній роботі слабші студенти приречені на невдачу, тому що в них є прогалини в знаннях, недостатня сформованість умінь і навичок самостійної роботи. Всі недоліки фронтальної та індивідуальної діяльності вдало компенсує групова. Цей технологічний прийом можна використовувати як під час навчальних занять, так і на заняттях гуртка. Робота в малих групах дає можливість студентам краще познайомитися один із одним, знайти друзів із схожими інтересами, приміряти на себе ту чи іншу роль – від генератора ідей до збирача інформації чи художнього редактора. Влаштувавши змагання між групами, ми переносимо предмет із категорії «обов'язковий до вивчення» до категорії «цікавий».

Робота над проектом – це можливість навчання в процесі конкретної праці студента, на основі його вільного вибору, з урахуванням його інтересів. Навчальне проектування орієнтоване перш за все на самостійну діяльність студентів – індивідуальну, парну чи групову, яку вони виконують впродовж визначеного відрізка часу. Проектна технологія передбачає використання педагогом сукупності дослідницьких, пошукових, творчих за своєю суттю методів, прийомів, засобів. Використовуючи цей технологічний прийом, викладач може скеровувати роботу студентів, опираючись на те, що їх цікавить. В процесі підготовки проекту обов'язкова участь викладача як координатора і радника.

Таким чином, суть проектної технології – стимулювати інтерес студентів до певних проблем, що передбачають володіння визначеним об'ємом знань, через проектну діяльність показати практичне застосування надбаних знань.

«Створення ситуації успіху» забезпечує розвиток особистості студента, надає можливість відчувати радість досягнення успіху, усвідомити свої здібності, повірити у свої сили.

Досвід роботи показує, що педагогічні технології, методи і прийоми мають бути спрямовані на виховання цілісної і самодостатньої особистості, яка впевнено йтиме до поставленої мети, дотримуючись законів людської честі і гідності.

В.В. Никитина, канд. филол. наук (ХГУПТ, Харьков)

УСИЛЕНИЕ ПРОФАННОСТИ МОТИВАЦИИ РЕЛИГИОЗНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ КАК ЧЕРТА СОВРЕМЕННОГО ОБЩЕСТВА

Социальность в современном мире отражает взаимозависимость и взаимообусловленность социальных субъектов, явленную посредством прагматизации их деятельности. Приоритетность прагматичных смыслов в жизнедеятельности социальных субъектов по сравнению с трансцендентальными смыслами отразилась и на сфере религиозной жизнедеятельности.

Тенденция усиления профанности мотивации религиозной деятельности была зафиксирована самими теологами ещё на рубеже 60–70-х годов XX века, фиксируется она результатами социологических опросов и в современной Украине. В частности, в украинском обществе, где наблюдается общий рост религиозных организаций, около половины верующих относятся к церкви как к социальному институту нейтрально или даже негативно, что свидетельствует о внутренней потребности веры в нечто сверхъестественное как способа сохранения душевного комфорта без активной деятельности по поиску связи с этим сверхъестественным через посредничество церкви.

Одной из стран мира, где довольно высок уровень религиозности населения, являются США, хотя и этот уровень, по свидетельству учёных, постепенно снижается. Скептики сравнивают американскую религиозность с рекой в прериях – широкой, но неглубокой, - обосновывая это явным противоречием между внешними проявлениями религиозности, с одной стороны, и нечестностью в бизнесе, семейной неверностью, высоким уровнем преступности, насилия и вульгарности в массовой культуре, с другой стороны. Иными словами, религиозные убеждения для значительной части американцев, очевидно, носят, если можно так выразиться, потребительский характер. Они служат скорее средством духовной самозащиты, чем регулятором социального поведения индивидов на основе осознания ими ответственности за деяния перед Всевышним. Кроме того, отнесение человеком себя к той или иной конфессиональной группе в современном глобализированном мире в целом выступает одним из путей сохранения человеком самобытности и осознания своей идентичности.

В условиях глобализации, казалось бы, должно произойти объединение религий, а следовательно, религиозная принадлежность не должна была бы сохранять роль критерия социальной идентификации. Однако этого не только не происходит, а наоборот, усиливается противостояние религий: религия становится одним из основных водоразделов социальных общностей. Стремление к сохранению самобытности, которое базируется на ощущении самости, уникальности, особенно свойственно социальным общностям, существование которых отделено от других общностей социально-политическим пространством либо специфической системой управления, основанной на обособлении управляемой группы, её противопоставлении другим группам и поддержании своеобразной духовной границы между „своими” и „чужими” ради сохранения внутренней социальной целостности. Такая специфическая система управления, как правило, практикуется и в религиозных организациях. Используя существующую в современном мире потребность людей в определении собственной идентичности и автономизации во избежание растворения в общей человеческой массе, она стимулирует активизацию индивидами механизма религиозной самоидентификации.

Кроме того, религия в современном мире культуры постмодерна и множественности социальных трансформаций, социальной неустойчивости, необходимости самостоятельного выбора каждым индивидом ценностей, истины, моральных норм не только способствует социальной идентификации, но и выступает формой нахождения индивидом некой однозначности, устойчивого мировоззренческого стержня. А человеку современного мира действительно нужен некий стержень продуцирования собственных трансцендентальных смыслов, который служил бы одновременно и регулятором деятельности человека в определённой ситуации, и своеобразным „судьёй” и „адвокатом” конкретных поступков в рамках этих ситуаций. Выполнение подобной роли идеально подходит религии. Проблема заключается в том, сумеет ли подчинить конкретный человек свои „прагматически-целевые” смыслы трансцендентальным смыслам религиозного характера или, наоборот, прагматизирует сами эти трансцендентальные религиозные смыслы, низведя их до уровня оправдательных положений относительно собственной, подчас аморальной деятельности. К сожалению, современный мир XXI века развивается в направлении последнего выбора.

В целом профанность мотивации религиозной деятельности прагматизирует сами процессы социального взаимодействия как внутри конфессиональных общностей, так и вне их.